

Bir “Ham Hayâl İdeolojisi (Komünizm)” Yolunda Yaşanan Trajedinin Şokundan Kurtulup Gerçeğe Uyanmak Lâzım!..

Sovyetler Birliği'nin ânî çöküşü, Komünizm'in, otokritiğe ve tashihe imkân tanımayan dogmatik bir doktrin olduğunu açıkça ortaya koydu; ve de aydınlar arasında büyük bir şok etkisi yarattı. Ki bu arada, hem kapitalist hükümetlerin zulmüne göğüs geren idealist devrimcilerin, hem de teorik tartışmalarda yenik düşerek likide ve/veya “infaz” edilen samîmi komünistlerin anıları, -pisipisine mahkûm edilmiş olduklarının ortaya çıkmasıyla- bir defa daha ve katmerli olarak acı verdi insanlara... Kimileri bu “büyük çöküş”ü, Kapitalizm'in zaferi olarak görür, kimi gerici çevreler, din(ler)in yeniden yükselişi olarak yorumlarken, “Komünizm” ezberine olan alışkanlıklarını kaybetmek istemeyen bâzıları da, “kroke” duruma düşmüş boksör misâli, “bişey olmadı, bişey olmadı, tekrar deneriz” filân gibilerinden sayıklamaktadırlar... **Anti-kapitalist olmak, aynı zamanda anti-dindar (religious) olmayı da gerektirir tabii ki...** Çünkü din(ler), “para”dan önce de vardı, “para”nın îcâdından sonra da güncellenmeye ve “kapital”in oluşturduğu yasalara göre uyarlanmaya devam etti(ler)... Ve de son olarak İslâmiyet'in, fâizi yasaklamak şeklindeki “açık meydan okuma”sına rağmen Kapitalizm, dinleri, birer “itaat kültü” olarak kullanmayı başarıyla sürdürdü. Zîra dindarlar, “faiz” adı altında, “kalitatif üretim” yatırımına (mesela teknoloji kredisine) bile fiyat biçilmesini, sâdece ahlâkî açıdan uygun bulmamışlar, ama bunu, hiçbir zaman, yaratıcılığa veya “artı-değer” katkısına kesilmiş bir cezâ (veya vergi) anlamında, bir maddi hatâ olarak görememişlerdir. Ve dolayısıyla de “sözselsel yasak”larına caydırıcı bir maddi müeyyide getirememişlerdir... **Diğer taraftan baktığımızda ise, anti-dindar olmak, anti-kapitalist olmayı gerektirmiyordu; ki nitekim Komünistler, din(ler)le savaşırken(!), inkâr (negasyon) ettiklerini sandıkları Kapitalizm'in kucağına -tekrar- düşmekten kurtulamadılar.** Halbuki gerçek bir “anti-kapitalist” negasyonu olsalardı, hiç aşağılamaya (küçümsemeye, alay etmeye) gerek duymadan, din(ler)i de fiilen lüzumsuzlaştırabilir ve/veya folklorik seviyedeki yerlerine oturtabilirlerdi. Bunun için yapacakları tek şey, “akıl ne olduğu?” sorusunu gündeme getirmektir... Bunu yapabilirlerdi, çünkü, akıl fonksiyonlarını -bilgisayar adıyla- inorganik maddelere intikal ettirmekte olan bir insanlığın, aynı zamanda akılı değerlendiren kriterleri ve onun bütüncül yapısını ortaya çıkarmak için de çalışması gerekirdi. Komünistlerin bunu düşünememeleri, doktrinlerinin -ham hayallerden devşirilmiş hipotetik- temel varsayımlarını, şüphe götürmez birer dogma (nass) olarak kabul ettiklerini, ve dolayısıyla de sosyal, tarihî statü ve itibarlarını, zorla kalıcı kılmaya çalıştıklarını göstermektedir... Mesela, insanların “imece” usûlü çalışarak üretip, kardeşçe paylaşarak tükettikleri, ve de herkesle uzlaşarak (herkesin rızasıyla) doyuya seviştikleri (çiftleştikleri), öyle bir “**ilkel komünal toplum**” varsayımları veya ütopyaları vardı ki, din(ler)in, Öbür Dünya'da varsaydığı “Cennet” dogması, bunun yanında “bilimsel” kalırdı. Çünkü “cennet”, hiç olmazsa, bu -maddi- Dünya'dan kategorik olarak ayrı bir yer; veya Tanrı'nın, insanları akılları ile birlikte, tam teşekküllü olarak îml ettiği ve rahat yüzü gösterdiği bir -metafizik- mekândı... Ve de din(ler)e göre bu Dünya, rahat edilecek bir yer değil; daima imtihandan geçilen ve ızdırap çekilen bir yerdi; gâyet doğru bir tespit olarak... Ama komünistlerin, “ilkel komünal toplum” dedikleri insan topluluğu ise, akıllı bireylerden oluşuyor; ve akıllanma denilen olay da, zamanla kazanılmış bir tecrübe birikiminden başka bir anlama gelmiyordu... Yâni “akıl”, -hayvanla olan- kategorik bir farkın ifâdesi demek olmuyordu, komünistlerce... Akıl, olsa olsa, “deneme-yanılma” metoduyla kazanılmış bir “kaliteli kurnazlık”, ve insan da, fazlaca gelişmiş bir hayvan demektir... Yâni hayvan türlerinden biri (bir primat), “deneme-yanılma” metoduyla çalışarak -diğer hayvanların ulaşamadığı- öyle bir kurnazlık seviyesine ulaşmıştı ki, icat ettiği bir takım araç ve gerecin de yardımıyla, bütün içgüdüsel ihtiyaçlarını tatmin edebildiği, ve dolayısıyla de “sınırsız üreme” kapasitesine ulaştığı, konforlu bir “komün” topluluğu bile oluşturabilmişti... Ama bütün “fauna” ve “flora”ların üstüne çıkıp, tüm ekolojik sistem'in dengesini bozabilen, yâni -hayvanlar gibi- belli bir fauna'ya bağımlı ve mahkûm olmayan bu yaratık (insan) bu imkâna, ya şansı yâver (!) gittiği için, ya da Tanrı'nın inâyetiyle (!) kavuşmuş oluyordu herhalde... Ve dolayısıyla de, sınıflı toplumlar devrinde yaşanan kötülükler, Kapitalizm'in aşılmasıyla birlikte sona erince, aynı “cennet” rahatlığına -kalite farkıyla- **“Modern Komünist Toplum”** olarak ulaşılabileceği vaadi veriliyordu. Ki böylece de taraftarlar, şeytan (kapitalist) taşlayıp sevâba (!) girilerek -muktesep bir hak olan- Cennet'in yeniden kazanılabileceği müjdesi ile kandırılıyorlardı. Ancak ne var ki nihâyette, Kapitalizm'in cehenneminde aldılar soluğu...

Akl Nedir? Sorusu, Kapitalizm'i de Din(ler)i de Halleder...

Akl, “bilinç” ile ilişkili ve bilinçlenmeyle doğru orantılı -gelişen- bir kavram olarak, “çelişki yönetimi” demektir aslında... Ve de insan, -Panteist Zon'da- ritmik tepinme veya “âyin”lerle, “sayma” ve “sıralama” melekelerini edinmekle, “zaman” ve “mekân” mevhumlarına sâhip olarak akıllandıktan sonra, hiçbir zaman rahat yüzü görmemiştir bu Dünya'da... Çünkü hayvanlığa rücû etmemek için, devamlı olarak **“tabular- iç güdüsel ihtiyaçlar”** diyalektik çelişkinin dengeli bir şekilde yaşamak ve de bunu, irâde (meleke gücü) vâsıtasıyla bilinçlenme doğrultusunda yönetmek üzere çabalamıştır. Ve hayvânî (ve/veya organik) bünyesinden, dolayısıyla canlılığın karakteristik, “beslenme-üreme etkinlikleri” gibi özelliklerinden kurtuluncaya (salt bilinç oluncaya) kadar da, bu çabasında devam edecektir.. Ama ne var ki, “serbest pazar ve tüketim” ekonomisi esâsına dayanan “Kapitalizm” ideolojisi, insanlığı ilerleten bu “diyalektik çelişki”yi, içgüdüsel ihtiyaçları tatmin yönüne (kanadına) ağırlık vermek sûretiyle bozup dağıtmak, dolayısıyla insanlığı “hayvanlığa rücû” ettirmek ve/veya mahvetmek üzere çalışmaktadır. Bu da demektir ki Kapitalizm, akla mugâyir veya “gayri akfî” bir ideolojidir. Nitekim bugün açıkça görüyoruz ki, aklın ne olduğunun anlaşılması -ihtimâlî bile- kapitalistleri fena korkutuyor. **Çünkü, böyle bir “idrak” kazanıldığında, toplumsal “artı-değer”in, akılsız insanların tasarrufunda bulunmasına kimsenin râz olmayacağını anlıyorlar her şeyden önce...** Dolayısıyla de, cinsel eğilimleri ve oburluğu tahrik edip azdıracak üretim ve hizmet sektörlerine yatırım yapmayı engelleyecek bir kontrol sistematığının kurulacağı, ve bu şekilde aynı zamanda, kapitalist zenginlerin de, beslenme ve çiftleşme (seks) alanlarında, övünen ve özendiren tüketici anlamındaki “rol model”ler (veya kötü örnekler) olmaktan çıkarılacağını hissedebiliyorlar... Sonra da, “aklen mâlûl” insan doğumlarının önlenmesine yönelik ciddi bir “nüfus kontrol” mekanizmasının kurulmasıyla, “serbest pazar ve tüketim ekonomisi”nin tamâmen çökeceğini de görüyorlar. Zira bugünden bile anlaşılıyor ki, bedenî (ritm) ve -bilhassa- akfî (sıralama) melekeleri muhtel (bozuk) olan kadınlara çocuk yapma özgürlüğü tanımak, toplumda “gerzek ve kriminal insan üretimi”ne izin vermek gibi bir hâinliği aksettirmektedir.. Aynı ihtimal dincileri de telâşlandırıyor... Çünkü “din baronları” da, dogmatik (değişmez) doktrinlerinin ve rutin davranış klişeleri hâlindeki ibâdetlerinin, akla bir fayda etmediği, hatta akli dumûra uğrattığı anlaşıldığında, foyalarının çıkacağını ve ticârî metâ (veya meslek) hâline getirmiş oldukları faaliyetlerinin, -folklorik hoşluklar mesâbesine indirgenerek- “mistik illüzyon” değerini yitireceğini iyi anlıyorlar... Ki, “tek tanrı”cılık iddiasındaki dinlere mensup olan, hatta aynı peygamberin yolundan gittiklerini ifâde eden halkların -bile- birbirlerini yemeleriyle, antagonist (çözumsuz) bir çelişkiye sâhip olduğu fiilen ispatlanmış bulunan doktrinlerinin, aslında “politeizm”in modern versiyonları olduğu ortaya çıkarken; yani son tahlilde, kişileştirilmiş veya “mit”leştirilmiş bir Tanrı anlayışıyla, “Monoteizm”e varılamayacağı, daha doğrusu “Tek Tanrı Yolu”na girilemeyeceği açıkça anlaşılıyor, endişelerinde haksız da değiller... Tabii ki insânî kalite ve/veya akıl, sâdece bir takım âletler vâsıtasıyla yapılacak ölçümlerle değerlendirilemez, ve değerlendirilemeyecektir. Bu imkânsızlık sâdece, yetkin âletlerin -henüz- yapılamamış olmasından değil, aynı zamanda ölçümleri yapacak operatör ve gözlemci insanların, obje olarak ele alınan insanla etkileşime girmedikleri taktirde, subjektif kalacakları mülâhazasından da kaynaklanmaktadır; aynen Kuantum Fiziği'nde olduğu gibi... Ama diğer yanda, insanların “gelenek” ve “alışkanlık” kriterlerine (!) göre verdikleri hükümlere binâen yapılan -“intihâbat” anlamındaki- seçimler de, ortaya akıllı veya inisiyatör bir lider çıkarmaz (çıkarmamakta), ancak “insan çobanı” çıkarır; ve çıkarmaktadır... Yâni serbestçe oylanmış kitleler anlamındaki seçimler de, son tahlilde, bilim adamlarının uygulayacağı kriterlere ve ölçümlere göre yapılan seçimler gibi bir nevî “tâyin”dir aslında... Tüketim alışkanlıklarının zebûnu olmuş insanların, kendilerini gütmesi -dolayısıyla de topluma inisiyatör (lider) olabilecek kişi ve kişilikleri ezmesi- için bir çoban tâyin etmeleri gibi bir şey... Çünkü “demokratik” denilen seçimlerde ortaya çıkan/çıkarılan adaylar da aslında, kapitalistler nâmına vaadlerde bulunan, dolayısıyla kapitalistlerce -yönetime- tâyini istenen kişilerdir; ve kitlelerin oy kullanmak sûretiyle yaptıkları da, bu “tâyin teklifi”ni onaylamaktan başka bir anlama gelmemektedir. Onun içindir ki, Kapitalizm de son tahlilde, “serbest pazar” veya “tüketim” ekonomisinin güdümünde, ve de insanların içgüdüsel tatmin (ve tüketim) eğilimlerinin tâyin ettiği “şef”lerin yönetiminde bir “totaliter rejim” tesis etmektedir otomatikman, ve etmiştir de... Çünkü, yönetimlerin başındaki adamların, profil veya silüetlerinin değişmesi, zihinsel kişiliklerin değişmesi anlamına gelmemekte, dolayısıyla de, aynı adamın maske değiştirmesi gibi bir nevî “hîle”yi ifâde etmektedir.

Dünya'daki “Mistisizm-Rasyonalizm” Kutuplaşması (Antagonizma'sı) ve Sebebi:

Bugün artık aklın, içgüdüsel tatmin (ve tüketim) arayışlarının aleyhine çalışan “sayma-sıralama” melekeleri temeline dayandığını anlayabildiğimize göre, akıllı bir insanın (inisiyatörün) nasıl seçilebileceğini, daha doğrusu -objektif seleksiyon anlamında- nasıl ayıklanabileceğini de kolayca çıkarabiliriz. **Ve nitekim, insanların -beslenme ve çiftleşmeyle ilgili- “tabu”larla yaşadığı Panteist Zon şartlarının yaratıldığı, yâni hayvânî (içgüdüsel) etkileşimin önlendiği bir ortamda (toplulukta), en akıllı veya inisiyatör insanın, herkesin gönül rızâsıyla öne çıkarılacağı ve de kendisine (yoluna) tâbi olunacağı şeklindeki bilimsel (ve tarihî) kriteriyum, uzun zamandır bilinmekte ve ifâde edilmektedir.** Böyle bir seçim (seleksiyon) sistematığı, hem bireylerin “bilimsel bilgi” donanımını, hem de çoğunluğun (hatta bütünün) gönüllü desteğini gerekli kılacağından ötürü, -bilimsel kriterlerle tepeden seçme ile, demokratik oylamayla tabandan seçme şeklindeki- her iki “totaliterizm”in arasındaki bir “optimum” noktada (veya dengede) yer alacak demektir. Ki zâten, böyle bir “sentez”i biz, antropolojik tarih ve coğrafyada yaptığımız kazılardan da çıkarabiliyoruz: Panteist Zon'un -ölçü'ye, hatta söze gelmeyen bir “sembolizm”le ifâdelendirilebilen- idrâkını içlerinde hissedip, Pro-Historia'dan deforme bir şekilde ulaşılmış bulunan bâzı âdet ve ritüellerden “kerâmet” umarak yaşayan Doğu'luların Mistisizm'i ile, Grek sitelerinden itibâren bütün Avrupa'ya yayılan, Batılıların -başka bir zihniyet sâhibini adamdan saymayan ve/veya inkâr eden- Kapitalist Rasyonalizmi, böyle bir “sentez”i mümkün ve hatta zorunlu kılan, bozmuş bir “diyalektik çelişki”yi ifâde etmektedir aslında... Bu çelişkinin “Antropolojik Coğrafya”daki kutupları (antagonizma yaratmış ekstrem kanatları) da gâyet açıktır: Panteist Zon'dan geç çıkıp tarih sahnesine -sonradan- girmekle, kendilerini savaşçılık ve yağmacılıkla gerçekleştirmeye veya kabul ettirmeye çalışan, Dünya'nın çok farklı iki bölgesinde, iki “dağlı” ve “vahşi” halk vardı... Bunlardan biri, Doğu'daki Tibet halkı, diğeri de Avrupa'nın göbeğindeki İsviçreli'ler (veya Helvetler) idi; ki işte bu, -kültürel orijin anlamında- benzer halklar bugün, İnsanlığın “antropolojik kutup”larını teşkil etmektedirler... Bir zamanlar koskoca Çin'i bile yenerek “haraç”a bağlayan Tibet'liler, bugün Budizm'in etkisi altında, insanlığın “varoluş fenomeni” olan Tabu'ları, -çiftleşmeyle, beslenmeyle ilgili- prensipal yasaklar ve kısıtlamalar olarak, yâni mücerretlik (aseksualite) ve “bir lokma, bir hırka” felsefeleri şeklinde sürdürmektedirler. Ve de aynı zamanda, hareketsizliği ve/veya “anti-ritmik” yaşamayı, “sonsuzluğa, ölümsüzlüğe ulaşmak” anlamında idealize etmektedirler. Yâni bu sûretle de, insanlığın kurucusu olan “tanrı-kral”ları kendilerine örnek aldıklarını göstermektedirler; ki nitekim, liderleri olan “Lama”lara da, “Tanrı” gözüyle bakmaktadırlar. Ama bu Lama'lar, kitlesel -kastî- işbölümü düzeninden kopmuş, ve “ritmik” bazdaki otantik “inisiyasyon” usûllerini unutmuş “tanrı-kral”lar... Aynen, MÖ. 7. yüzyılda krallığını terkederek dağa çıkıp inzivâya çekilen prens “Buda” gibi... Dolayısıyla de bu Lama'lar, a-ritmik yaşayarak zamanın dışına çıkıp (ve/veya durgunluğa erişip), bir takım metaforik kavramlarla analogiler kurmak sûretiyle -realitede karşılığı olmayan, bir takım absürt sonuçlar çıkararak- saçmalamayı “mârifet” olarak empoze etmektedirler insanlara... Vahşi bir kavmin, ehlileşmek veya medenîleşmekle birlikte takındığı bu tavrı, sosyolojik çevredeki öğretilerin en uç noktalarına tırmanarak gururlarını (asabiyyetlerini) ve dolayısıyla de benliklerini koruma güdüsü veya refleksi olarak izah etmek mümkündür. Onun içindir ki, “insanlığın orijinini arıyoruz” diyerek oralara giden, ve de bu öğretilerden bir anlam çıkarmaya çalışan Avrupa'lı gençlerden çoğu “kafayı üşüterek” dönmektedirler. Ama neyse ki, Tibet'teki Lama'ların ve Lamacı'lığın, görüşlerini yaymak gibi bir işgüzarlıkları (veya misyonerlikleri) yoktur; ve onun için de, kafayı üşütenlerin çoğunu, Nepal yörelerindeki sorumsuz sahtekârların tuzağına düşenler teşkil etmektedir... Halbuki Hinduizm'in bütün öğretilerinde, “ritm” unsuru ve “kutsal dans”lar korunmuştur; ve dolayısıyla de, insanlığın başlangıcının izlerini, **Veda'larda, Upanişat'larda, Aranyaka'larda** aramak çok daha uygun bir yoldur. Zâten **ritm** sözcüğünün etimolojik kökeni de, göktanrı **Varuna**'ya giden yol, ve/veya insanları Varuna'ya ulaştıran -rehber- dans tanrıçası anlamındaki **Rita (Rta)**'dan gelmektedir. Ki böylece de, Batılıların “mistik” kavramının, “akıl dışı”lık anlamını yalanlarcasına, “bilim”e veya bilimsel düşünceye somut ip uçları sunmaktadır... Diğer taraftaki İsviçreli'ler ise, gururlarını (veya asabiyyetlerini) ve de varlıklarını idâme ettirerek ehlileşmek veya medenîleşmek için, gâyet isâbetli, pragmatik bir keşifte bulunmuşlardır... Koskoca **Kutsal Roma-Germen İmparatorluğu**'nun ordularını bile bozguna uğratan bu savaşçı halkın seçkin askerlerine Vatikan, Kutsal Muhâfız'lık görevi verdiği halde Helvetler, halk olarak keşişliğe, manastırcılığa rağbet etmemiş ve son tahlilde Mistisizm'i benimsememişlerdir... Çünkü bir defa, Avrupa halklarının tarihsel geçmişi veya zemîni **Pagan**'dı; ve dolayısıyla de “Hristiyanlık”ları, önce Roma'ya, sonra da birbirlerine karşı kullandıkları bir siyâsî koz olmaktan öte bir anlam ifâde etmiyordu... Üstelik, Roma İmparatorluğu'nun zulmüne karşı, “mazlum ve

mâsum Hz.İsa” simbolizmi ile “mazlum”u oynarlarken bile, Hz.İsa'ya zulmedenlerin torunlarından -yâni Uluslararası Finans Kapital'in Yahudi organizatörlerinden- destek alıyorlardı... Onun içindir ki,uygarlık sahnesine yeni giren -dolayısıyla önyargısız bakan- Helvetler'in, herşeyden önce, bu uygar (!) Dünya'nın efendilerinin yâni Kapitalistler'in, en zayıf noktası veya “mübrem ihtiyâç”ları çarptı gözlerine... Ve de ilk nazarda anladılar ki, kapitalistler aynı zamanda birer “gömücü”dürler; dolayısıyla de güçlü bir “gömü” veya “defne” bekçisine ihtiyaçları vardır... İşte onun içindir ki, “Papalık”ın kutsal ve/veya mistik bekçilik görevini pek de önemsemeyip, halk olarak Kapitalizm'in “servet bekçiliği” misyonunu benimsemişlerdir. Hatta bu görevlerini o kadar ciddiye almışlardır ki, Hristiyanlık öğretisi ile meslekî prensiplerini uzlaştırabilmek için, “zenginleri, Tanrı'nın seçkin kulları sayan”, -ve dolayısıyla de Yahudiliğe kayan- yeni bir mezhep (Kalvinizm) bile uydurmuşlardır. Ve böylece de İsviçre, en spekûlatif ve en “gayr-i meşrû” kazançlar için sırdaş hesaplar açan bankalarıyla, küresel Kapitalizm'in aşırı ucu (ekstremitesi) hâline gelmiştir. Kaldı ki onlar, Sumerler'in “güneş saati”nden uyarlanmış kadran taksîmâtı ile (yâni sırf rutin çalışmaları kontrol işleviyle), sâdece patronların işine yarayan saatlerin üretiminde bayraktarlık yapmak sûretiyle de, insanlığın gidişâtına ters tavırlar içine girmişlerdir... İşte bugünkü, ABD merkezli Globalizm, -başkalarını adamdan saymayan- böyle bir “Yudeo-Protestan Zihniyeti”nin imparatorluğudur aslında... **Bu zihniyet, “denizcilik” imtihanlarından geçmekle -inisiye olarak- seçilen bireylerin kurmuş olduğu, dolayısıyla de diğer (karacı) halkların ve insanların adamdan sayılmadığı Grek Siteleri ile başlamış, Hristiyanlığı siyâsî bir enstrüman olarak kullanan paganların “asabiyet” anlamındaki bencillikleri ile devam etmiş, ve daha sonra da, Hristiyanlığı parasal çıkarları yönünde (irticâi anlamda) yorumlayan paganların (protestanların), kendilerini Tanrı'nın has kulları sayan Yahudiler'le ittifâkı şeklinde gelişmiş bir sürecin mahsûlüdür.** Ve onun için de, Dünya'daki halkların birlik ve bütünlüğü için değil, kendilerinden olmayanların sömürülmesi için oluşan ve çalışan bir zihniyettir, bu Batı Rasyonalizmi... Halbuki Osmanlı İmparatorluğu denilen yapılanma aslında, bütün dinsel zihniyetleri ve halkları “tevhid” etmek amacı gütmekteydi; ve de Kânûnî zamanında, bunun gerçekleştirilmesine ramak kalmıştı. Çünkü eğer, I.Süleyman, babası Yavuz'un ve büyük dedesi Fatih'in yolunu izleseydi, Vatikan'ı -Ortodoks Patrikliği gibi- himâyeye almayı baş hedef ittihâz eder, ve dolayısıyla de herşeyden önce Macarlar'la -savaşmak yerine- ittifak yaparak, Orta Avrupa'daki Protestan kalkışmasını bastırırdı. Zira Osmanlı Devleti'nin bünyesinde, “Tevhid”i gerçekleştirmekte olan aslî unsur, Türk-Tarikat Sistematiği dediğimiz, ve Anadolu'da “Türkmen-Rum-Ermeni-Kürt”, Rumeli'de, “Rum-Slav-Arnaut-Bulgar” halklarını, “ehl-i tarik'in, panteizm (şâmanizm) kökenli “ritmik” ritüellerle topladıkları cemaatler” anlamındaki “Heterodoksi” şeklinde entegre eden bir “Fütüvvet” teşkilâtı mevcuttu. Ki bu teşkilât, Seyfiyûn kolundan çıkarmış bulunduğu merkezî Yeniçeri Ordusu mârifetiyle, Padişahları bile “örfi hukuk”a göre değerlendirip değiştirebiliyordu; çünkü, kapitalizm'le ve otokrasi'yle taban tabana zıt bir “Evkaf” ekonomisi ile “Liyâkat (inisiyasyon)” seçilimine dayanıyordu... Ama ne var ki, -bilhassa kadınlar tarafından- yapılan “hamâsî ajitasyon” ve “pohpohanma”ya yatkınlığı yüzünden Kânûnî bunu başaramadı; ve hatta, kendinden sonra, Dîn'in Tevhid'ci yorum ve tatbîkâtının yozlaşması, ve de Memâlik-i Müttehede'nin dağılması (veya dağılma sürecine girmesi) için, hem “otokrasi”nin güçlenmesi, ve hem de -Kapitülâsyon'lar vâsıtasıyla- kapitalist sömürünün Ülke'ye nüfûz etmesi husûsunda, elinden ne geliyorsa yaptı âdetâ...

Kutuplaşmanın Altındaki “Diyalektik Çelişki”yi Anlamak ve Yönetmek...

Bugün artık, iletişim araçlarının gelişmesiyle insanlık, Dünya çapında bütünleşerek bir “global köy” hâline gelirken, insanların hâlâ Panteist Zon'un yâni “antropolojik kaos” veya “antropolojik mikrokozmos”un farkına ve/veya bilincine varamamaları, kısır (antagonist) bir çelişki içine düşmelerine ve dolayısıyla de büyük gerilimlerin ve çatışmaların içine sürüklenmelerine sebep olmaktadır. Dolayısıyla de, bir yandan, kurnazlık ve istismârı (sömürüyü) mârifet gibi göstererek, bunun “hak etme(!)” kurallarını uyduran bir “kapitalizm” ideolojisi geliştirilirken, diğer yandan da “yaşam” gerçeğini küçümsetip, Dünya'yı, “Öbür Dünya”nın bekleme (ve/veya hazırlanma) odası gibi gösteren “misticizm” öğretilerinin, “karşıtlarını yok etmek şeklinde hayırlı (!) bir iş yaparak, bir an önce Cennet'e kavuşmak” anlayışında olan “intihar fedaileri” üretilmektedir. Ki bu şekilde de, eski devirlerde, uzun zaman aralıklarında yaşanan “yap-boz” peryodlarının günümüzde, yapılanın her an -terörle- yıkılabileceği gibi bir dengesizlik hâline dönüştüğünü anlamaktayız. **Bu dengesizliğin belirleyici sebebi, kişileştirilmiş veya “mit”leştirilmiş Tanrı kavramı**

ile, buna bağılı olarak teessüs etmiş bulunan, ve de İslâmiyet'de “biatçılık” denilen “itaat kültü”dür. Çünkü bu kültür, öğretilerin (ve/veya dinlerin) adı ne olursa olsun, nass'lar (dogma'lar) vaz edip, “otokritik”i yok eden bir olumsuz disiplin doğurmuştur aslında... Bu “kült”ür Tibet'te, Tanrı'nın Yeryüzü'ndeki temsilcisi olan Lama'ları ve onların öğretilerini taklit etmek ve ezberlemek şeklinde, İsviçre'de de, insanlara ilâhî (Tanrısal) seçkinlik kazandıran Kapital'in beççiliğini yaparak – bal tutan parmağını yalar misâli- nemâlanmak şeklinde yaşanmaktadır. Yâni bugünkü Dünya'nın antropolojik kutupları olan Tibet Mistisizmi ile İsviçre Rasyonalizmi bile, aslında bir diyalektik karşıtlığı (“tez-antitez” karşıtlığını) ifâde etmekten çok uzaktır. Çünkü her iki kültürün aşladığı zihniyette de, “Panteist Zon” gibi bir “insan oluşum süreci”ne yer yoktur; ve dolayısıyla de, “yaratıcı şahsiyet” anlamında bir Tanrı mit'ine ihtiyaç vardır. **Ki bu ortak “mit” (veya “modül”) yüzünden de, aralarındaki çelişki antagonizma'ya dönüşmekte, dolayısıyla de hiçbir, diğerini inkâr (negasyon) edebilecek şekilde bir “anti-tez” oluşturamamaktadır.** Ve hâliyle de, bu zihniyetteki insanlar, daima bağlanılacak ve itaat edilecek bir merci arayışı içinde bulunma, ve bir şekilde kendilerinin çobanı konumuna gelmiş insanları da Tanrı'nın sûreti veya gölgesi olarak anlama eğilimindedirler. Onun için de, bugünkü toplumlardaki yöneticiler, bir zımnî mutâbakat hâlinde, bu zihniyeti besleyip yaşatan dinlere sâhip çıkmaktadırlar... Halbuki bizim **“Tarikat” öğretisine göre Tanrı, insanların en diri olanlarında (ve de en diri oldukları zamanlarda) tecellî eden bir keyfiyettir;** ve de insanlığın, ancak “organik madde”li bedenlerden kurtulmak sûretiyle -ve de “ölümsüzlük” kazanmakla birlikte- ulaşabileceği nihâi hedefi olan, “dipdiri”lik gibi bir transandantal limit noktasını (veya hâlini) ifâde etmektedir. Dolayısıyla de anlaşılmalıdır ki, **insanların tutkulu ideali olan “kalıcılık” veya “ölümsüzlük” durumları ancak, insanlığın gelişmesine yapılan katkılarla doğru orantılı olarak gerçekleşebilir.** Yoksa “para”dan para kazanıp, bunu içgüdüsel (hayvânî) tatminler uğruna harcayarak yaşanan bir -Kapitalist- hayât da, tatminsiz (veya “yağcı”lığa muhtaç) bir “Tanrı”ya karşı yapılan “ihtiram ritüelleri” anlamındaki ibâdetler de nâfile (faydasız) çabalar; kalıcı olabilmek veya “Cennet”e gidebilmek için... Ve bu da demektir ki, ister dinci, ister rasyonalist görünümlü olsun, “itaat kültü”ne sâhip bütün yönetimler, insanlara (insanlığa), sahte cennetler vaad etmek şeklinde yalan söylemekte, ve de onları aldatmaktadırlar. Ki ondan dolayı da, herşeyden önce bu yalanı açıklamak ve bu yanlış düzeltmek lâzımdır: Bir defa, diri insan, aynı zamanda kararlı insan demektir. Karar hâli ise, meditasyon (murâkabe) hâli anlamına gelmektedir aslında... Zirâ başlangıçta, tutulacak yol ve kullanılacak araç tercihleri anlamlarında da olsa, “karar” demek, son aşamada, bir problemin -zamanlar üstü- çözüm kararı veya hükmü demektir. Ki bunun için de, bir insanın, hiçbir dış tesire ve çağrışım etkisine kapılmayacak bir hâle gelmesi, yâni meditasyon (murâkabe) hâlinde bulunuyor olması gerekmektedir... İşte, en geniş anlamda “özgürlük” demek olan böyle bir hâl, aynı zamanda insanın en mutlu olduğu ve içinde bir Tanrısallık hissettiği andır. Çünkü akla gelen “çözüm”ler, -son aşamada- herhangi bir nedensellik zincirinden ve zaman sürecinden bağımsız olarak, bir anda (veya sonsuz hızda) “içe doğuş” şeklinde, yâni, sanki insanın hiçbir dahli yokmuşçasına ortaya çıkmaktadır. Ama insan diri değilse veya dirilemiyorsa, o zaman dış etkilerden ve çağrışımın (ön yargıların) tasallutundan kurtulamamakta, ve dolayısıyla de -sâdece ele alınan problemin veri ve objeleri ile, bunların irtibatlarının irdelenmesi (seçilip sıralanması) anlamındaki düşünceyle- objektif bir hükme veya karara varamamaktadır... Hatta bu “kararlılık” kavramını, davranışsal alana teşmil etmekle, Uzakdoğu döğüş tekniklerinin bile, bir nevî “meditasyon” esâsına dayandığını görebiliriz. Çünkü bir sanat gibi düşünülen ve işlenen bu tekniklerin temel prensipleri, dış etkilere kapılmamak ve bilinen, beklenen reaksiyonları vermemektir aslında... Ondan dolayıdır ki, karar mercilerine gelecek/getirilecek olan kişilerin mutlaka, -meditasyon yapabilecek kadar- melekeleri güçlü insanlar olması gerekmektedir. Yâni, “yönetim”, “eğitim” ve “bilimsel çalışma” sektörlerinin başlarına mutlaka, bir “Panteist Grup” ortamında, “meditasyon” yapabildiği, dolayısıyla de liderlik vasfına sâhip bulunduğu anlaşılacak şekilde seçilime (seleksiyona) uğrayan bireyler getirilmelidir. Yoksa, “yaratıcılık” nedir bilmeyen, “içe doğuş” olayını yaşamamış olan insanların, Tanrı'yı kendi dışlarında bir yerlerde arayacakları, ve doğru bir insanı rehber edinemedikleri taktirde de, “karga” misâli kılavuzları tâkip ve taklîden ziyân olacakları gâyet tabiidir... Ama onları, “tanrı-kral”lar zamanından kalma kültürlerin, “itaat seremonileri” anlamındaki geleneksel (sünnî) ibâdet ritüellerine teşvik ederek onların, sorumluluklarını bir yüce merci'ye yıkmak şeklinde kurnazca kurgulanmış -boş- bir sevinç ve huzur duygusuna kapılmalarını sağlamak veya “züğürt tesellisi” ile oyalamaya kalkmak ise, bugünün Dünya'sında artık büyük bir günahdır ve zulümdür. Bu günkü durum bir bakıma, insanlığın bundan böyle artık, peygamberlerini bilimsel metodlarla ve kronik olarak seçip ortaya çıkaracağı, ve de diğer insanlara kılavuz yapacağı anlamına gelmektedir... Meselâ bugünkü Türkiye'de “Atatürkçü”lerden geçilmiyor; ama buna rağmen, dinciler malı (mülkü) götürüyorlar; göz göre göre...

Çünkü bu “Atatürkçü”ler de, dincilerle aynı Tanrı mit'ine inanan, aynı “itaat kültü”nün çocuklarıdır son tahlilde... Ancak Atatürkçü'ler (!), aralarında, doğru bir lider seçip, senkronizasyon ve dayanışma sağlayacak -dincilerin ibâdet ritüellerinin muadili- güçlü bir davranış disiplini geliştiremediklerinden, dolayısıyla de “Atatürk” mit'i etrafında “mahallevârî racon”lara mahkûm olarak terörizm'e sürüklendiklerinden, dincilerin sultası altına düşmek üzereler; neye uğradıklarını bile anlamadan... Çünkü “askerlik” disiplini dahî, onların “itaat kültü”nden gelme yanlış (veya yamuk) Tanrı anlayışını telâfi edememekte, ve üstelik üniversitelerdeki allâmenin (!) büyük çoğunluğu da dincilerin “itaat kültü”ne angaje olunca, asker Atatürkçüler bile içten içe dindarlaşıp -zaferleri, Allah adındaki Muhterem'e ısmarlayan- “Peygamber Ocağı” mensûbu hâline gelmektedirler... Halbuki Atatürk'ün, Türk-Tarikat Sistematiği'nden mütevellid olan, -ve de Yunus gibi her birey insanın kendi içinde aradığı- Tanrı anlayışını bilseler böyle bocalamaz, ve herşeyden önce, meditasyon yapabilen kararlı insanların seçilimi için, bilimsel bir “inisiyasyon” programı üzerine kafa yorarlardı. Zirâ aynı zamanda anlayabilirler ki, Atatürk gibi bir inisiyatörün seçilime (seleksiyona) uğrayıp sivrilebilmesi veya temâyüz edebilmesi için, mutlaka bir savaş ortamının oluşmasını (veya savaş çıkmasını) beklemek gereksiz ve abestir artık... İtinâ ile hazırlanacak herhangi bir “Panteist Zon” ortamında da, toplumsal problemleri zamanlar üstü bir bütünlük içinde çözebilecek inisiyatörler ayıklanabilir. Ki böylece aynı zamanda, “inisiyatör” olarak -sponsor kapitalistlerce- “pop sanatçısı” kisvesiyle seçilip öne çıkarılan ve idolleştirilen insanlar vâsıtasıyla, büyük bir genç kitlenin, passif seyirci ve taklitçi hâline getirilmesi, ve de bununla birlikte gerçek inisiyatörlerin helâk edilmesi önlenemez.

“Tarihî Sentez”i, Tarihimizdeki İpuçlarından Çıkarıp Anlamak...

1984-87 yılları arasında, hapis hanelerde geçirdiğim üç küsur yıl zarfında, bütün hayatım boyunca görmediğim kadar değerli (melekeleri güçlü) insana cezaevlerinde rastladım... Burada “değerli” derken, kurnaz menfaatperestleri kastetmiyorum tabii ki... O halde demek ki -eğitim, meğitim adında da, politik girişkenlik veya ekonomik müteşebbislik anlamında da olsa- müspet bir seleksiyon sistematiği yok bu ülkede... Dolayısıyla de, yanlış (melekeleri muhtel) insanların seçilip yükseltildiği böyle bir ülkede, âdil -yazılı- bir “hukuk” sisteminin tesis edilebilmesi veya dikiş tutturabilmesi mümkün olamıyor hâliyle... Ve de merkezî yönetim ancak, -bir şekilde, bir yerlerden- para bulabildiği zamanlarda iktidârını ve meşrûiyetini sürdürebiliyor... Onun için de, zor zamanlarda, aynen Bizans'ın çöküş evresinde ve Osmanlı'nın son zamanlarında olduğu gibi, kendiliğinden “Fütüvvet” teşkilatlanmaları zuhûr ediyor; seğmen, zeybek, külhanbeyi, kabadayı isimleriyle “seyfiyân”, esnaf, zenaatkâr ve “sanatçı”lardan müteşekkil “şurbîyân”, ve “Atatürkçü”lük, “Sosyalist”lik vs. gibi adlarla doktrin varyasyonları gösteren “kavlîyân” kollarıyla birlikte... Bu sistematiğin “seyfiyân” koluna çok defa, -eskiden Yeniçerilerin yaptığı gibi- Devlet'in dâimî ordusunun mensupları da katılıyor; “silsile-i merâtip” zincirindeki mantığın zayıflaması, ve dolayısıyla de emirlerin veya görevlerin muğlâk îmâlarla, “zımnî anlaşma”larla verilir ve alınır hâle gelmesiyle birlikte... İşte böyle durumlarda, bir fikrin veya doktrinin çok kişi tarafından anlaşılıyor ve/veya paylaşılıyor olması değil, kişilerin doğru seçilimi (inisiyasyonu) önem kazanır. Çünkü değıştirici, dönüştürücü düşünceler, “hemzaman” veya “yatay” bazda geniş paylaşım veya katılım sağlayan “aktüel-konkre” fikirlerden değil, zamanın derinliğindeki ilk insanlarla (veya onların kavram ve kaabiliyetleriyle) kontakt sağlayan bir idraktan kaynaklanır... Yoksa “kapitalizm”in, ulaşım ve haberleşme araçlarının bu kadar geliştiği ve gelişmekte olduğu bir Dünya'da dahî, kültürel farklılıklar bazında, “düşman”lar yaratarak, -son aşamada savaşımlara da dönüşebilen- asimilasyon politikaları uygulamanın ötesinde, insânî bir entegrasyon programı ortaya konamayacağı çok açıktır. Çünkü bir defa, “tüketim” ve “çoğalma (üreme)” etkinlikleri, Kapitalist ideolojinin -dayandığı “serbest pazar” ekonomisinin-vazgeçilemez parametrelerindedir. Dolayısıyla bu parametrelerin daima yüksek değerlere doğru değışmesi için de, insanların kendilerini, “insanlaşma” cehtinden âzâde olarak -tıpkı hayvanların, “fauna”larında olduğu gibi- biyolojik anlamda rahat hissedecekleri, yâni içgüdüsel reflekslerle yaşayabilecekleri, geleneksel kültürlerinde muhâfaza (veya konserve) edilmeleri gerekmektedir. Ki bu arada, hayat alanı (veya fauna) genişletme ve/veya üstünlük kurma sürtüşmeleri yüzünden çıkan savaşlarla da, aynı ekonominin, yeniden diriltiyle sürdürülmesi sağlanabilmektedir.. **Diğer yandan, -kapitalistler tarafından- öne sürülen “insan hakları” kavramının da, “insan”lıkla veya “insan”lık tanımıyla hiçbir ilgisi yoktur. Bu kavramla insana, sâdece “biyolojik varlık” veya “tüketici” olarak sâhip**

çıkılmaktadır. Ve dolayısıyla de onlardan, -kendi kültürleri içinde- kurtların “alfa erkeği”, veya sırtlanların “alfa dişisi” gibi bir lider (!) seçmeleri istenmektedir; son tahlilde... Halbuki aslında insan(lık), her bilim konusu (âlem veya kozmos) gibi, “ölçü” ve “sayı”larla doğmuş, ve/veya oluşmuştur. İnsanın, “ritm melekesi” ile ihdâs ettiği (veya yarattığı) ilk ölçü, -ölçülerin anası da diyebileceğimiz- “zaman ölçüsü”dür... Ritmik tepinmeleri (âyinleri) müteakiben, avcılık ve askerlik icâbı olarak topluca yaptıkları ritmik yürüyüşler vâsıtasıyla da, mekân (uzunluk) ölçüsünü elde etmişlerdir. Ve bu ilk temel ölçüleri, -Panteist Zon'dan- geleneksel bir şekilde süregelen “inisiyasyon dinciliği” vâsıtasıyla, Mısır ve Fenike yörelerinde son antik devirlere kadar da taşımışlardır... Meselâ MÖ. 3000 – 2500 yıllarında inşa edilmiş olan Büyük Piramit (Khufu veya Keops) adındaki, bütün zamanların en muhteşem eseri de, “tarih öncesi”nin derinliklerinden gelen “kudüm ritmi” ile “kude” uzunluk birimi (63,5 cm) adındaki ölçüler sâyesinde gerçekleştirilmiştir. Çünkü bu gibi orijinal veya otantik ölçülerin resmen ve halka şâmil olarak kullanıldığı bir başka yer ve dönem bilinmemektedir. Hatta tam aksine, yaygın olarak, Sumer mitolojisinin bozduğu ölçülerin kullanıldığı bilinmektedir... Yâni Sumerler'de “söz”, -sesleri ifâde eden harflerle kaydetmek anlamındaki- yazının da icâdıyla öne çıkıp, metaforlarla düşünme alışkanlığı yaygınlaşınca, insanlığın başlangıcından gelen ölçüler ve ölçülü (matematiksel) disiplinler, mitolojik ve felsefi mülâhazalarla (daha doğrusu mugâlâtalarla) bozulmuş, ve dolayısıyla de bilim, çağlar boyu inkıtâ'ya uğramıştır; Khufu zamanının Mısır'ını saymazsak... Onun için de, Sumer Uygarlığı'nı **Edebiyat Medeniyeti**, Büyük Piramit zamanının Mısır'ını da **Bilim-Sanat Medeniyeti** şeklinde adlandırmak ve dolayısıyla de, insanlığın “ilerleme rotası”ndaki tashihin, bir bakıma, “Mısır'a göre oryantasyon” yapmaya bağlı olduğunu düşünmek yerinde olur... Demek ki son tahlilde Mitoloji (ardılı felsefe ve edebiyatla birlikte), tabu'ları aşmak ve üremeyi arttırmak için uydurulmuş mugâlâta (demagoji) literatüründen başka bir şey değildir; ve onun için de, -Panteist Zon kökenli- “inisiyasyon dinciliği”nin mistik bir “büyücülük” zenaatına dönüşmesine (yâni yozlaşmasına) ve bilimin inkıtâ'ya uğramasına sebep olmakla, insanlığın günümüzdeki açmazının başlıca âmili olmuştur. Çünkü meselâ, temel ölçü'lerin, doğal periyod ve siklusların (çemberlerin) bir takım -kutsal- sayılara bölünerek elde edilmesi usûlü, Sumerler'lerin kötü bir mirasıdır bizlere... Aynı zamanda, düşünür denilen insanların, kendilerinde mutlak bir objektivite vehmederek, âlemleri sözlerle (metaforlarla) îzâha kalkışmaları da, o kötü mirasdan edinilmiş bir -galat- alışkanlıktır. Ve dolayısıyla, âlemleri -dışarıdan- gözlemleyerek yöneten, “mit”ik bir “tanrı” kurgusu da... Çünkü **“konuşma” denilen fenomen, ritmik tepinmeler (âyinler) sırasında -ve sâyesinde- edinilmiş “heceleme” becerisinden başka bir şey değildir aslında... “Söz” ise, bu hecelerin tek tek, veya birbirine eklenmek sûretiyle, bâzı nesne ve olaylara tekâbül ettirilmesi demektir; ki dolayısıyla, köken itibârile dahî, bir yakıştırmalar silsilesinden başka bir şey değildir...** Buna göre, her klân veya tribü, aynı nesne veya olaya farklı farklı “hece”ler veya “hece” zincirleri tekâbül ettirdikleri içindir ki, pek çok farklı “dil”ler ortaya çıkmıştır. Halbuki, her hayvan türünde, içgüdüsel (biyolojik) amaçlar veya ihtiyaçlar nedeniyle çıkarılan sesler -yâni kullanılan dil- aynıdır... Ve onun için de, -“tabu”lardan kaynaklanan ahlâkî kavramlardan sarfinazar- her türlü sözsöz mülâhaza ve eleştirel tartışma, bir raddeden sonra “antagonizma”ya saplanmaya, ve de “skolastisizm” denilen “kısır münâkaşa”ya dönüşmeye mahkûmdur; Sokrat'ın “Diyalog”larında, en güzel örneklerini gördüğümüz gibi... Zîra “alış-veriş” mantığına dayalı olan bir “söz” sistematığı, muayyen bir “hayat sahası (fauna)” çerçevesine, veya oradaki “eko-sistem”in blokaj ve çıkmazlarına mahkûmdur... Daha sonra gelen filozoflar, sözkonusu “kısır çelişki”leri veya “lâfzî çıkmaz”ları aşmak için, her ne kadar -maddi karşılığı bulunmayan- soyut kavramlar uydurmuş olsalar da, “felsefe” denilen sözsöz düşünce sistemleri, “düşünce jimnastiği” olarak bile insanlara verdiği zarardan pek de fazla bir yarar sağlamamıştır; ve sağlayamaz da... Çünkü herşeyden önce, insanlarda -çağrışımın, gramer kurallarının ve şiirsel üslûpların belirlediği- bir mugâlâta (demagoji) alışkanlığı, hatta tiryâkiliği yaratmakta, dolayısıyla de hukuk metodolojisini kullanan politikacıların elinde (dilinde), korkunç bir sömürü aracına dönüşmektedir. Sonra da “hukuk metodolojisi”, kötülükleri (veya Şeytan'ı) lânetleme, ve/veya “şeytana uyanları cezalandırma” usûllerinden başka bir şey değildir; ve onun için de, kötü insanları veya şeytana uyanları, peşinen var saymaktadır. Ki dolayısıyla de, toplumda düzeni sağlamak üzere, -aynen hayvanların faunalarında olduğu gibi- yaşam şartlarına göre bir popülasyon eşliğini muhafaza etmek için, harcanacak kötü insanlar yaratmak zorundadır bu mentalite... Yâni son tahlilde, -herhangi bir şekilde- toplumun tepesine çıkmış kurnaz ve zorba insanların, kendilerine meşrûiyet kazandırma yöntemlerinden başka bir şey değildir, hukuk mantığı... Ve onun için de, toplumların geliştiğinin (ilerlediğinin) ve faşizan çizgiden uzaklaştığının en bâriz göstergesi, yasaların -artması değil- genelleşerek (soyutlaşarak) azalmasıdır... Halbuki bilimsel idrak (kavrayış) ve bilinçlenme, -sözsöz- mitolojik ve felsefi bilgilenme gibi bir temâşâ (gözlem) ve -metaforik- yorumdan ibâret değildir. **Çünkü bilimsel idrak'ta,**

gözlemlenen ortam ve nesnelere içine dâhil olup, onları ölçümleyerek çıkarılan, sayısal veya matematiksel representasyonlar ve teknoloji vâsıtasıyla olguları ve olayları aynen veya değişik biçimlerde yeniden gerçekleştirmek sözkonusudur. Yâni bilimsel idrakta, sâdece bilmek (veya bilgiçlik taslamak) değil, “ölçme” fiili, “matematik analiz” ve “teknolojik uygulama” süreçleriyle kazanılan “yapabilmek” bilinci ve iktidârı da mündemiçtir... Demek ki bilimsel idrak, “ölçüm” etkinliği ve “ölçü” âletlerinin icâdıyla başlamıştır; ve onun için, ilk “ölçü” âleti de, ilk üretim aracı olan “el” gibi insanın bizâtihi kendisinde aranmalıdır. Ama bununla birlikte, “el”in üretim aracı hâline gelmesinin, zamanlama (ritm) ve sıralama yetilerinin (melekelerinin) olgunlaşmasından, yâni zaman ve mekân mevhumlarının (ve de ölçülerinin) tebellür etmesinden sonra gerçekleşmiş olabileceği de unutulmamalıdır. Kaldı ki insanların, -âyin olarak yaptıkları- ritmik hareketler ile ilk zaman ölçüsünü, rahat atılan ritmik adımlarla da ilk mekân (uzunluk) ölçüsünü ortaya çıkardıklarını, veya icat ettiklerini de iyi bilmekteyiz... Ancak ne var ki, Sumer Uygarlığı'ndan kaynaklanan mitolojik (metaforik) dünya görüşü -veya zihniyeti- yüzünden bugün biz, bir “gün”lük periyodun önce 24'e, sonra 60'a ve daha sonra yine 60'a bölünmesiyle elde edilen “saniye” adındaki anti-ritmik bir “zaman ölçü birimi”ne, ve de Dünya'nın bir meridyen çemberinin 40 milyon parçaya bölünmesi sûretiyle ortaya çıkarılmış bulunan “metre” adındaki uyduruk bir “mekân (uzunluk) ölçü birimi”ne mahkûm olarak yaşamaktayız. Çünkü, ölçülü (ritmik) davranışlarla husûle gelmiş olan “akıl”, sonradan uydurmuş olduğu “söz”lerin illüzyonuna kapılarak “ölçü”leri, Tanrısal (Fizikî-Astronomik) âlemin doğal periyod ve sikluslarını, bir takım kutsal sayılara bölmek sûretiyle elde etmeyi mârifet saymıştır; ve böylece de, ne “saniye” denilen zaman ölçüsünün, ne de “metre” denilen mekân (uzunluk) ölçüsünün, insan davranışlarıyla ve boyutlarıyla bir ilgisi veya mutâbakatı kalmıştır... Böyle bir abukluk, ilk üretim aracımız olan “el”imize, onun çalışma temposuna engel olacak kadar büyük ve hantal bir eldiven giyerek iş yapmaya zorlanmamız gibi bir işkence ve hâinlik anlamına gelmektedir aslında... Bu olay insanlığa ihânet anlamına gelmektedir; çünkü bu şekilde, her türlü “iş”in katılımcılarını, tanrısal plânlamacılar ile bu plânları “şartlı refleks”ler anlamındaki becerileriyle şursuzca hayâta geçiren köleler (veya kastî mahlûklar) şeklinde ayırtmaktadır. Halbuki temel ölçüler, ilk çıktıkları gibi, insan bedenine ve hareketlerine uygun ölçüler olsalar, her “iş” etkinliği aynı zamanda bir “inisiyasyon” seçilim sınavı hâline gelecek, ve bu sûretle de, üretim süreçlerini ve plânlamalarını bilince çıkaran -dolayısıyla özgür katılımcı olan- insanların gittikçe artmasına yol açacaktır... Ancak ne var ki, Kapitalizm denilen şeytânî ideoloji, dinler vâsıtasıyla günümüze kadar gelmiş bulunan mitolojik “itaat kültürü”nü kullanarak, ve dolayısıyla de mitolojilerden kalma “insan” veya “yaratılış” tasavvurlarına mâtuf “edebiyat” ve “felsefe” adındaki -sözsöz- mugâlâta literatürünü dâima güncelleyerek (ve/veya tâzeleyerek), “insan” fenomeninin bilimsel analizine ve izâhına imkân vermemektedir. Ve böylece de, bu kadîm zihniyetteki, “insanı yaratan ve kullanan (yöneten) tanrı” mitos'unun yerine -kolayca- kapitalistler geçebilmektedirler; velânimet “işveren”ler olarak... Dolayısıyla de, “insanlaşma” fenomeninin birikimi olan “artı-değer (kapital)”in, kimlerin tasarrufunda ve/veya kontrolünde bulunması gerektiği husûsu, insanlar tarafından sorgulanmamakta, ve hatta düşünülmemektedir. Çünkü herşeyden önce, bilimsel uğraş ve idrak içinde bulunanlar, “dil”lere ve “edebiyat”a ünsiyet peydâ edememekte, kolayca “dil” öğrenebilme ve sözsöz mugâlâta metaforlarına, kalıplarına alışabilme kaabiliyetine sâhip olanlar (bilhassa kadınlar) da, bilimsel disiplinleri anlayamaz hâle gelmektedirler. Ama buna mukâbil kapital sâhipleri ise, hem bazı dinler tarafından “Tanrı'nın seçkin ve sevgili kulu” olarak kutsanmakta, hem de “edebiyat” denilen “sözsöz mugâlâta sanatı”nın propagandistleri ve pazarlamacıları olarak halk indinde itibar kazanmaktadırlar... Onun için artık, insanlık bilinci, mitolojik (dinsel) tanrı ve insan tanımlarını, daha doğrusu tasvirlerini mutlaka açık (bilimsel) bir şekilde aşmalı, ve de dinleri, “mahallî folklorik etkinlikler” seviyesine indirmelidir. Ki bu da, hiçbir toplumun yönetici ve elit kesiminde, dindar insanların bulunmaması anlamına gelecektir, aynı zamanda... Fakat bunun için herşeyden önce, “insan” fenomenini, Biyolojik ve Fizikî âlemlerle birlikte bir -Tanrısal- bütün olarak ele almakla işe başlanmalıdır; tabii ki...

Evrensel Diyalektik ve İnsanlık Misyonu...

Evrensel (Tanrısal) diyalektik, birbirinin “anti-tez”i veya “negasyon”u olan, iç içe üç âlem (kozmos) arz etmektedir; ki bunlar Fizikî Âlem, Biyolojik Âlem ve Antropolojik Âlem'lerdir... Fizikî Âlem'in “Eylemsizlik Prensibi” ve “Entropinin Artışı Prensibi” diye adlandırılan temel kânunları, Biyolojik Âlem'in, kendi kendine hareket eden, ve de hiçbir basınç uygulanmadan -mesela “fotosentez” olayıyla-

yoğunlaşabilen, yâni entropi'yi azaltabilen “canlı varlık”larıyla inkâr (negasyon) edilmiştir... Ama aynı şekilde, Biyolojik Âlem'deki “canlı varlık”ların “beslenme” ve “üreme” karakteristikleri de, Antropolojik Âlem'deki, -ritm melekesinin dayattığı- “tabu”lar vâsıtasıyla negasyon'a uğratılmış, ve de son tahlilde, dans eden, şarkı söyleyen ve düşünen, “insan” adındaki varlık çıkmıştır ortaya... Bilindiği gibi bir Âlem veya Kozmos, “zaman”, “mekân” ve “varlık” gibi üç temel unsurdan teşekkül etmektedir; ki bu da, bir “maddi varlık”ın, “dalga” veya “ritm” denilen hareketlerle birlikte var olması demektir. Çünkü “zaman” ve “mekân” unsurları ancak, muayyen bir frekansa ve dalga boyuna sâhip bir dalga (veya ritm) hareketiyle -bir arada- var olabilirler. Dolayısıyla bir Kozmos da, bir “maddi varlık” ile bir “dalgalı (veya ritmik) hareket” dualitesi şeklinde mevcut olabilmektedir... Yine bilindiği gibi, Fizikî Âlem'in, “mikro” kesiminden “makro (astronomik)” kesimine kadar bütün madde (kütle)'ler, bir dalga hareketinin refâkatinde var olabilirler; ki astronomik cisimler için bu, “duran yarım dalga” anlamındaki “yörünge”lerdir... Diğer taraftan, biyolojik varlıkların da, ritmik veya peryodik davranışlar gösterdikleri mâlûmdur. Ama bu “canlı varlık”ların gösterdikleri ritmik veya peryodik hareket veya davranışlar, beslenme ve üreme amacına yönelik refleksif etkinliklerdir... Antropolojik Kozmos'a, yâni İnsâniyet Âlemi'ne gelince... Biyolojik Âlem'in inkârı (negasyonu) anlamındaki bu Âlem'de, ritmik hareketler, içgüdüsel bir amaca yönelik olmayan, hatta tam tersine, beslenme ve üreme etkinliklerini engellemek gibi bir misyonla ortaya çıkan davranışlardır; ve o yüzden de, “tabu” diye bir “yasak” kavramını yaratmıştır. Bu “tabu”ların sağladığı ve koruduğu boş zaman ve mekân aralıklarında da, “düşünce” ve teknolojik (plânlı) uygulama faaliyetleri, yâni “insânî yaratıcılık” etkinliği, ve dolayısıyla de “artı-değer” kantitesi meydana gelmiştir. Çünkü, amaçsız ritmik hareketler, insan beyninde, -nesne ve olayları- “sıralama” yetisi husûle getirmekte, ve böylece insanlar, sâdece çağrışımlarla değil, muhtelif “kıyas” kriterlerine göre tertip ettikleri “sıralama” zincirleri vâsıtasıyla da hatırlayabilmektedirler. Dolayısıyla de, sözkonusu “kıyas zincirleri” vâsıtasıyla, hayat sahaları dışında bulunan, yâni birbirini tüketen ve yaşatan “ekolojik etkileşim” sistemine dâhil olmayan nesne ve olaylar arasında da ilişki ve/veya illiyet kurabilmekte, ve hatta bu “kıyas zincirleri”ni -herhangi bir şekilde ve zeminde- kayda da geçirebilmektedirler. Nitekim, ilk kayıtlı “kıyas zincirleri”nin, “sayı”lar ve -müteakiben- resimler olduğu gâyet iyi bilinmektedir... Ve böylece de “insan”, bütün fauna'ları ve hatta Dünya'nın total (bütüncül) “eko-sistem”ini aşan bir bilimsel düşünce ve teknolojik etkinlik yeteneği kazanmıştır; ki buradan da, “insan”ın aslında, bir “uzay varlığı” olmak üzere türediği anlaşılmaktadır... Kayıtlı bilgi aşamasında insanlık, “geometrik dizi” gibi artan bir ivmeyle bilgilenmiş, ve bu bilgilerin teknoloji vâsıtasıyla -geriye doğru yansıtılıp- maddi âlemlere uygulanmasıyla da bilinçlenmiştir. Bugün gelinen noktada ise, bilgilenme ve bilinçlenme, bütün -bilimsel- dallanmaları yeniden tevhid edip, Fizikî, Biyolojik ve Antropolojik Kozmos'ların, “kaos”lardan îtibâren bütünlük içerisinde oluşumunu inceleme ve değiştirme imkânını verir seviyeye ulaşmıştır artık... Mesela Fizikî Kozmos'u, bir laboratuvar ortamında yeniden -Fizikî Kaos'tan- istihsal etmek mümkün olmakta, yâni bir bakıma Fizikî Kozmos oluşumu, bilimsel (teorik) kayıtlar vâsıtasıyla geriye sarılarak tekrar tekrar izlenebilmektedir; minyatür Big-Bang'lerden başlayarak... Onun için, bundan sonra, Antropolojik Kozmos'u (Sosyolojik Hayatı) da, “Panteist Zon” kaos'undaki başlangıcıyla birlikte yaşatarak, daimî bir “oto-kontrol” hâlinde tutmak, insanlık için ilk hedef olacaktır herhalde... Ondan sonradır ki sıra, Biyolojik Kozmos'un oluşumuna, yâni canlılığı doğuran Biyolojik Kaos'un gerçekleştirilmesine (daha açıkçası canlıların yaratılmasına) gelecektir. Çünkü Biyolojik Kozmos (Canlılar Âlemi), Fizikî Kozmos'un “anti-tez”i olması hasebiyle, onun -Entropi Prensibi uyarınca- ölüme gidişini durduracak ve de tersine çevirecek “reçete”yi, içinde barındırmaktadır. İnsanlık Âlemi ise, Canlılar Âlemi'nin inkârcısı olarak, -Evrensel Diyalektik Siklus'ta- “sentez” konumunda bulunduğundan, sözkonusu “reçete”nin sırrını çözüp Kâinât'ı, Büyük Patlama'yı da kapsayan bir bütünlük içinde “idrâk ve hükm” etme, yâni Tanrılaşma misyonu ile yükümlüdür... Onun içindir ki insanlar, “canlı”ların çok yavaş gelişen “genetik kayıtlı bilgilenme” süreçlerini aşarak, “nesnel kayıtlı bilgilenme” seviyesine yükselmişlerdir; içgüdülerini engellemek (frenlemek) pahasına kazandıkları ritm (sayma) melekesi vâsıtasıyla “düşünme” denilen bir zihnî aktivite geliştirerek... Ve böylece de, insanlığın bilgi birikimi, bütün insanlara ve müteakip kuşaklara kolayca iletilebilme özelliği kazanarak, “geometrik dizi” şeklinde -gittikçe artan bir hızla- büyür hâle gelmiştir... Ancak bugün gelmiş olduğumuz tarihî konakta, İnsanlığın, üzerinde yürümekte olduğu Bilimsel (Tanrısal) Yol, Kapitalizm denilen bir “şeytânî ideoloji” tarafından kesilmekte veya kapatılmaktadır. Çünkü insanlığın bilgi birikimi, âlemlerin sırlarını çözme, ve “bilinç”i, bugünkü vücûdumuzdan daha dayanıklı bedenlere nakletme yönünde değerlendirilip geliştirileceğine, o bilgilerden, “biyolojik beden”leri daha konforlu yaşatmak ve de üretmek (çoğaltmak) üzere “konservatif teknoloji”ler geliştirmek için yararlanılmaktadır bugün... Dolayısıyla de, Biyolojik

Âlem'i aşacak olan (aşması gereken) İnsanlık, koskoca Dünya'nın biyolojik (ve ekolojik) dengesini bozmak ve de bu Yerküre'yi bir meyve (mesela elma) gibi çürütmek misyonuyla “parazit”leşmektedir; Kapitalistler sâyesinde (!)... Onun için, nasıl ki gittikçe daha yüksek “devir”li (sayma sıralama işlemi hızlı) bilgisayarlar yaparak bilgi ve becerilerimizi onlara yüklemeye (intikal ettirmeye) çalışıyorsak, aynı şekilde bu bilgilerin başına da , son karar ve değerlendirme merciileri olarak “sayma” ve “sıralama” melekeleri güçlü veya diri olan insanları getirmeliyiz. Ve onun için de, herşeyden önce sayma (ritm) ve sıralama melekeleri sağlıklı olan insanların seçilimi için, uygun inisiyasyon ortamları ve usûlleri yaratmalıyız. Yâni özetle, Kâinat bir “vahdet”ten, veya tek bir Tanrı bilinci ve irâdesinden ibâretse, İnsanlık da bunun -birbirini inkâr ederek gelişen âlemlerin sonunda uç vermiş- bir tecelliyâtı ise, son tahlilde bütün İnsanlık tek bir (Tanrısız) bilince dönüşecek, yâni hayvânî çokluk nihâyete erecektir... O halde, biyolojik çoğalmayı teşvik ve tahrik etmek, bu ilâhî gidişâta ters bir -Şeytânî- zorlamadan başka bir şey değildir.

Kimse Bizim, Bilincimizi ve “Bilimsel Bilgi”imizi Test Etmeye Kalkmasın!...

İnsanlığın, -iktisâdî ve siyâsî krizler şeklinde- bilinçsizce yaşanan Kaos'unu yönetilebilir kılmak için, ortaya çıkarmamız gereken sâbitelere ve denklemlere ulaşmak üzere, îmâl etmeye uğraştığımız numeratör, yâni “ritmik zaman birimine göre çalışan saat” projemizi duyan Globalist kapitalistler (veya eski deyimle Emperyalistler) fena telâşa kapıldılar ve “bobi”lerini üzerimize salmaya başladılar. Zâten CIA ajanlarının, üç yıl önce varılan resmî mutâbakâta göre ülkemizde karargâh kurdukları da biliniyordu. Ama bunların, insanlarımızı fert fert mimlemiş (fişlemiş) ve tarassut altına almış oldukları pek bilinmiyordu... Meselâ bunların bana -herhangi bir şekilde- ulaşip, tâcizde bulunabileceklerine, hiç de ihtimal vermiyordum şahsen... Çünkü bir defa ben, meditatif bir çalışma ve/veya konsantrasyon içinde bulunduğumdan, gâyet münzevî bir hayat yaşamaktaydım. Kaldı ki hayatımın hiçbir döneminde, hiçbir kişiyle bir düşmanlığım, ve hatta bir “husûmet”im bile sözkonusu olmamıştı; zâten olsaydı, insanlığı ve bilimleri tevhid eden böyle bir teori (İEB) inşâ edemezdim herhalde... Ama, bana saldırtıkları kişinin evsâfını hatırlayınca -hayretle- anladım ki, sözkonusu gizli karargâh, îcâbında insanın çocukluğuna kadar gidip bütün ilişkilerini gözden geçirebiliyor; ve de “adam” olan bir insanın pek de farkına varamayacağı veya kaale almayacağı, -gençliğindeki- bir “psikopatolojik vak'a”yı bile bularak, düşmanca tavırlar koyması ve/veya “psikolojik harp” âleti olması için teşvik edip cesâretlendirebiliyor... Dolayısıyla, bu “kendini bilmez” de, bütün uyarılarıma rağmen, “ya hayatın anlamının -ve yegâne tadının- cinsel etkinliklerden ibâret olduğunu kabul eder ve seks konularıyla ilgilenirsin, ya da ben senin yazdıklarımı da, fikriyatını da, ciddiye almam” gibilerinden, küstahça bir “ikilem dayatma cüreti”ni gösterebiliyor. Belki de, beni bir antagonist çelişki içine çekmek istiyor aklı sıra; 70 yaşında, içine düştüğü “traji-komik” durumu idrâk edemedi... (Çünkü seks, hayatın yegâne amacı ve anlamı olarak görüldüğünde, müstakil bir Antropolojik Âlem, ve bunun bilimi de yok sayılmış olur)... Peki bunu kullanan ağababalar, -şimdilerde artık kevgire döndürdükleri anlaşılan- Genelkurmay Başkanlığı Karargâhı'nın istihbârat şûbesinden müstâfi bir binbaşının, aynı karargâhta yedeksubaylığını yaparken (1964), üst kat pencerelerine kafayı vurarak intihar teşebbüsünde bulunduktan sonra, İst. Şişli'de özel evler kiralanıp büyük bir gizlilik içinde rehabilite edilmekle birlikte, yine aynı “istihbârat” şûbesinden emekli bir tümgeneralin kızıyla da doktor nezâretinde evlendirilen -psikopat- oğlunu güdüme alırlarken, ve üstelik daha sonraları, Ermeni Terörü'nün yoğunlaştığı sıralarda, Hâriciye'deki görevinden istifa ettirip CIA Başkanı George Bush'un departmanında çalışan bir Ermeni sekreterle evlendirirlerken, herkesi kör, âlemi serser mi sanıyorlardı acaba?... Ama tabii, nasıl bileceklerdi ki bu çocuk, 1950'li yılların başlarındaki çocukluğumuzdan itibâren, geleneksel mahallî pedagojik eğitim usûlümüz uyarınca, annesi tarafından -beni örnek alsın diye- peşime takılmış biridir... Her ne kadar “bilinçlendirme” ve “matematikselsel mantık” kazandırma bakımından pek bir faydam olamamışsa da, hatta lise bitirme sınavında -ileteceğim “kopya”ları istemek husûsunda fazla kıpraştığından, önümdeki sıradan kaldırıldığı için- matematik'ten çakmasını ve bir yıl beklemesini bile önleyememiş olsam da, hiç olmazsa genç yaşlarında “fıtraten üreme engelli” olduğunu teşhis edip, ameliyatla tedâvisine yol açmam dolayısıyla, -“züriyyet”le ilgili- bir yararım dokunmuştur kendisine... Ama 18-19 yaşına kadar testisler, hep faaliyet engeliyle mücâdele etmiş oldukları için de, bu “çocuk” seksî etkiler ve çağrışımlar altında, hiçbir zaman hissi (rûhî), ve de aklî dengesini koruyamamış ve haddini bilememiştir. Ve o yüzden de, hem sık sık “psikoterapi” yardımı almak zorunda kalmış, hem de kadınlar vâsıtasıyla kolayca manipüle edilebilir hâl gelmiştir... Onun bu konudaki dengesizlikleri ve değerlendirme bozuklukları, o kadar bâriz ve hatta vahim

derecedeydi ki, bir gün, flört etmek isteğiyle kafayı taktığı bir kız, umûmî bir mekânda onun yanından kalkıp benim yanıma oturarak, benimle “konuşmak” istediğini alenen beyân edinceye kadar gerçeği idrâk edememişti; hiç unutmam... Unutamam, çünkü o kız (Tiraje), bana büyük bir aşkla bağlanmış, ve benim için de, tüm hayatımın biricik -romantik- aşkı olarak kalmıştı/kalmıştır... Kaldı ki ben o gün (9 Ağustos 1959), Fenerbahçe plâjında rastladığımız iki kız arkadaştan Rus asıllı olanına meyletmiş olduğum halde, kendisini de uyarıştım, “senin sarkıtığın kız bana bakıyor” diye... Ama o, -her zaman yaptığı gibi- böyle bir uyarıyı bile, sarkıntılık veya kıskançlık emâresi olarak anlamak ıstırârına kapılmıştı... Yâni benim, “fizyolojik denge” ve “matematiksel mantık” özürülü malımı, bana karşı -lâfzî ukalâlık ve mugâlâtalarla-kullanmak çabası beyhûdedir. Çünkü, herşeyden önce bu insan, sözünü ettiğim değişik hallerini hatırlayıp da biribiriyile tevil edebilecek kişilik bütünlüğüne sâhip değildir; ki, Antropoloji bilimi hakkında teorik (bütüncül) bir fikir veya görüş sâhibi olabilsin; de beni eleştirebilsin... Kaldı ki böyle birinin tek başına, farklı dillerle, yabancı ülkelerin vatandaşlarıyla mâkûl ve mantıklı bir ilişki kurabilmesi de mümkün değildir. Dolayısıyla de, böyle -şizofrenik- tiplerin Uluslar arası işlerde çalışması, ancak legal veya illegal örgütler sâyesinde veya güdümünde olasıdır... Ancak ne var ki biz(Türk)ler, ülkemizin -savaşmadan- siyâsî ve iktisâdî kapitülâsyon altına alındığının (düşüğünün), ve bu esâretten kurtulmanın “gerek ve yeter şart”ının ise, “Hâriciye”, “Ordu” ve MİT kökenli bütün CIA ajanlarının ve işbirlikçilerinin yakalanıp, “hıyânet-i vataniyye”den en radikal bir şekilde cezalandırılmaları olduğunun, ve bu operasyon yapılmadıkça Türkiye’de müstakil bir “politika”nın yapılamayacağını da bilincindeyiz. Üstelik, bu duruma, NAZİ işbirlikçilerinin deşifre edilmediği ve yargılanmadığı yegâne ülke olmamız sebebiyle (yâni İsmet İnönü’nün gaflet ve dalâletiyle), -“Atatürkçülük” prensiplerinin lâçkalaşmasına paralel olarak-memleketimizde câsusluğun, en kârlı ve risk’siz bir meslek hâline gelmesi yüzünden düşüğümüzü de, iyi biliyoruz. Ve böylece TC. Devleti’nin, yabancı devletlere karşı şeffaflaşmakla birlikte, kendi halkına karşı “sır küpü” hâline geldiğini de... Ama bana karşı tâcizci “bobi” kullanan ve de Türkiye’deki politik fikriyatı manipüle etmeye alışmış olan, ajan ve misyonerler de şunu bilmelidirler ki, bizim -bilimsel- çalışmalarımız, bütün “politika”lardan da, ülkemizin bağımsızlığından da bağımsızdır; ve de yaptığımız “anti-kapitalizm bilimi (İEB)”, Dünya’daki -ismarlama çalışmalara mahkûm olmayan- bütün özgür bilim adamlarının katkısıyla, mutlaka Dünya kamuoyuna mâledilecektir bir gün... Yâni ABD’nin burada faaliyet gösteren her türlü misyonu, bizim umûrumuzda değildir; hele ki, umurlarında olması gereken anlı şanlı (!) “devletlü”larımızın bile umurlarında değilken... Çünkü beni, 1960’larda -kariyer sâhibi olmamdan ürkerek- Üniversitelerden uzaklaştıran emperyalist mihraklar, bundan böyle her türlü “politika”yı ircâ edebilecek veya boşa çıkaracak bir bilimsel disipline mahkûmdurlar artık... Onun için “korkunun ecele faydası yoktur”, ne kadar engellenmeye çalışılırsa çalışılsın, tarihî devirleri ve kapitalizmi bitirecek olan aydınlanma, mahallî (protest-politik) aktivitelerle değil, küresel çaptaki bir “bilinç sıçraması” ile gerçekleşecektir... Dolayısıyla biz şunu da diyebiliyoruz ki, keşke ABD yönetimi, bütün diğer ülkelerin bayraklarını iptal edip (veya mahallî flâmalar hâline indirgeyip), yerlerine Amerikan bayrağını çekebilse -ve devletlerini, merkeze bağlı vâlilikler hâline getirirse- de, insanlık, parazit yapan ve kafa karıştıran bütün mahallî (millî) sömürgeçlerden kurtulup, esas ilerleme yolunu açıkça görebilir hâle gelse... Ve de bütün ülkeler, çıkarabildikleri “inisiyatör” ve “yaratıcı” oranına göre “gelişmişlik” sırasına girip, total “artı-değer”den, bu sıralanmaya göre tasarruf (kullanım) payına sâhip olabilseler...

Ali Ergin Güran: 07/04/10